

מדריך

סידורים אחרונים

**כיף זה לא, אבל חכם זה כן: ספר חדש
מסביר איך לעשות סדר בכל מה שתשאירו מאחורכם
בבוא היום – מזיכרונות עד ביטוחי חיים | רן בן-נון**

ביום על הדברים סתם ככה באמצע החיים – למה מי אנחנו בכלל שניקה את עצמנו כל כך ברצינות ונחשוב שיש לנו מי יודע כמה הרהורים מסודרים להותיר לדורות הבאים? מול הטענה הזו גורס שמידט בצדק רב שכיום ילדים, בני נוער וצעירים רבים מתעניינים מאוד בהיסטוריה המ' שפחתית שלהם, שהרי המדינה הזו, ככל שהיא מתפתחת, נוטה גם להתחלק אט-אט בחזרה לשבטים הקדומים שמהם התחילה. איש-איש מתכנס לתוך קהילתו, עדתו ומ' שפחתו.

אז תחשבו רק על היופי שבסיטואציה שבה הילד שואל את אבא על סבא או על סבתא-רבתי, ואז האבא יכול לגשת בפש-טות אל המחשב ולהראות לו סרט על סבא או ראיון שנערך איתו או ספר או אלבום תמונות דיגיטלי. מעבר לכך, גם במוות, כמו בחיים עצמם, הכל שאלה של כסף: יש מי שינציח את עצמו במאוזוליאום מפואר, במלגה וצערדה על שמו, ויש מי שיסתפק בלינק קטן וחביב על שמו

באתר הנצחה.

מלבד זאת הספר מדבר גם על עשיית סדר בחשבונות הכספיים, הביטוחים והפני-סיות, כדי שיקרובם יוכלו להתמצא בקלות במצבכם הכספי. כאן מדובר במילוי טפסים מסוגים שונים ומשונים, שכולם – ייאמר לזכותו של שמידט שבהחלט עשה כאן עבודת תחקיר מרשימה, מעמיקה ומקיפה ביותר – מצורפים בנספח ענקי שתופס כמחציתו של הספר. כך תוכלו גם למלא טופס אי-הארכת חיים אם תרצו, ולקבוע מי יהיה האפוטרופוס של חייית המחמד שלכם (שזה, בינינו, העמוד הכי חשוב בספר), ולמי תהיה גישה לכספת שהותרתם אחרי-כך. ומה שנחמד, הטפסים מתחלקים באופן נוח במיוחד לזכויות ולחובות, כך שנציגי הרורות הבאים יוכלו לדעת בדיוק מתי לשמוח ולצהול ומתי להתנהג כאילו הם לא מקשיבים.

האמת? נראה שהעיסוק הזה במה יישאר בחיים שאחרי עתיד להיות מתיש ומרדךך במיוחד. אבל מה לא עושים בשביל הילדים והנכדים? ●

"אל תעזו למות לא מוכנים" הוא ודאי הספר בעל הכותרת המפחידה ביותר שיצא אי-פעם. מה גם שהוא נושא את כותרת המשנה המצטנעת במקצת "הספר החשוב ביותר שתרכשו בחייכם" (ג'יימס ג'ויס אורזו את "יוליסס" והולך להתבייש בפינה).

אבל ברצינות עכשיו. המחבר, אביחי שמידט, טוען בצדק שאנשים מתכוננים לכל שלב בחייהם, מהכניסה לגן הילדים ועד להולדת ילדים, באופן הכי מדוקדק שהם יכולים, אבל דווקא לשלב הקריטי ביותר של החיים, כלומר סופם, אני חנו נוטים לא להתכונן, וזה טבעי – כי מי בכלל רוצה לחשוב על זה? או שאחרינו המבול וממילא לא נהיה כאן כדי לברר מה קורה בלעדינו, או שבי-כלל נחיה לנצח. מה, לא? הרי הרפואה מתקדמת כל הזמן, בטוח ימציאו איזה משהו לפני שיגיע זמננו. אז זהו, שלא. לפי "אל תעזו למות לא מוכנים" (בהוצאת אוריון), מי שלא

מתכונן למוות בעצם מפקיר את יקיריו ודן אותם לתקופה לא קלה של התעסקויות עגומות ואפילו מריבות בניסיון לעשות סדר בכלגן שהותיר אחריו. אז למה לעשות להם את זה? תהיו נחמדים ומסודרים ותפ' רשו מהעולם כמו שצריך.

שמידט, שבאופן משעשע בכלל כותב מותחנים בימים כתיקונם, טוען שהתהליך הזה של התכוננות למוות מספק איזה סוג של רוגע בחיים. כלומר, אם תדעו שאחרי-כך הכל יהיה בסדר – גם ההתנהלות שלכם בחיים האלה, ממש כאן ועכשיו, תוכל להיות הרבה יותר נינוחה ונעימה.

דומה שהשאלה הבסיסית המובלעת בספר היא מהו גודלו של האגו שלכם: ככל שהוא גדול יותר כך מן הסתם תחשבו שיש לכם מה לתרום לדורות הבאים ושחשוב מאוד שהם יכירו את הגותכם ומשנתכם, כמו גם את ההיסטוריה של תקופתכם לצד הביוגרפיה האישית שלכם, בעוד ברקע ניצב – גדול, נישא ומורם מעם – עיזובונכם הרוחני.

כל זה נשמע כמעט מצחיק כשחוש-